

Františkovo slovo

č.246

Íránci konvertují v domácích církvích

Často preferujeme svoji interpretaci evangelia před evangeliem

Prosme o milost vděčnosti za to, že jsme křesťané

Týden modliteb za jednotu křesťanů

Vyšel výbor papežových výkladů Janova evangelia

Monastický život cisterciáků přitahuje mladé Vietnamce

Vyvarujme se červotočivé závisti, která je bublinou bez konzistence

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Íránci konvertují v domácích církvích

Francie/Írán. Do Evropy přijíždí stále více íránských křesťanů. Zpravidla se svou vírou nechlubí, jsou nedůvěřiví. Bojí se, že je tajná islámská policie může sledovat i za hranicemi země. Mluví o tom P. Jean-Marie Humeau, který poskytuje pastorační péči íránským křesťanům ve Francii.

Situace křesťanů v Íránu se neustále zhoršuje, navzdory oficiálním deklaracím o upevňování vatikánsko-íránské spolupráce. Nadávno například vláda vydala směrnice, podle nichž muslimové nesmějí ve svých firmách zaměstnávat křesťany. V nejobtížnější situaci však jsou muslimové, kteří konvertují ke křesťanství. A paradoxně – navzdory nepřejícím podmínkám – takových případů přibývá, říká o. Humeau.

„Íránská ústava předvídá existenci dvou katolických církví: arménské a chaldejské. Problém nicméně spočívá v tom, že od určité doby narůstá počet obrácení v tzv. domácích církvích. Zůstávají v těchto domácích komunitách, protože změna náboženství je v islámu zakázána a apostaze se trestá velmi přísnými tresty. Oficiální církve, uznávané státem, je tedy nemohou přijmout, zakazuje jim to náboženská policie. Kristovo evangelium však Íránce přitahuje a nemálo z nich konvertuje. Když však jejich obrácení vyjde najevo, nemohou v Íránu zůstat. Křesťané proto utíkají, nejčastěji přes Turecko, protože tam mohou vycestovat na turistické vízum. Když přicházejí do Francie, nejsou příliš dobře přijímáni. Mnoha institucím je zatěžko pochopit, že změna náboženství vyžaduje opuštění země. Přesto však přijíždějí a je jich stále více. Snažíme se tedy v rámci katolických východních komunit zorganizovat určité struktury, v nichž by mohli být přijímáni.“

Otec Humeau podotýká, že není snadné získat důvěru íránských křesťanů. Jsou velmi nedůvěřiví, vědí, že islámská náboženská policie může infiltrovat také do křesťanského prostředí ve Francii. Pomáháme jim ovšem, aby při zachování veškeré diskrétnosti navázali kontakt s jinými křesťanskými utečenci z Íránu a aby mohli rozvinout síť vztahů, dodává francouzský kněz.

Kázání z Domu sv. Marty

20.1.2020

Často preferujeme svoji interpretaci evangelia před evangeliem

Vatikán. „K poddajnosti Božímu Slovu, které je vždycky nové,“ vybízel římský biskup v dnešní ranní bohoslužbě v kapli Domu sv. Marty. Komentoval přitom liturgické čtení z první knihy Samuelovy (1 Sam 15,16-23), ve kterém prorok vytýká izraelskému králi Saulovi neposlušnost vůči Hospodinovu slovu.

Saulův hřích, vysvětloval papež, spočíval v nedostatku poddajnosti vůči Hospodinovu slovu, které si interpretoval po svém. Hospodin totiž poslal Saula na válečnou výpravu proti Amalečanům, které měl vyhladit a neponechat si žádnou kořist. To se však nestalo.

„Samuel to v Hospodinově jménu vytýkal Saulovi, který se hájil tím, že přece z kořisti bravu a skotu přinesl oběť Hospodinu. Nenechal si nic pro sebe, ostatní však ano. Interpretoval Boží Slovo způsobem, který se mu zdál správným, ale umožnil tak ostatním, aby si něco z kořisti přisvojili. Korupce postupuje drobnou neposlušností, nedostatkem poddajnosti a tak to jde dál a dál.“

»Lid vzal prvotiny a obětoval Hospodinu, tvému Bohu« - řekl Saul prorokovi Samuelovi, a ten mu odpověděl: »Copak má Hospodin stejnou zálibu v celopalech a obětech jako v poslušnosti k jeho hlasu? Poslušnost je lepší než oběti.« - „Tento nedostatek poslušnosti – vysvětloval papež – spočívá v upřednostnění toho, co si myslím já, před tím, co přikazuje Pán a čemu možná nerozumím. Tato vzpurnost - jak poznamenává Samuel - »je jako hřích hadačství a vzdor je jako zločin modloslužby«.

„Když se vzpěčuješ Pánově vůli, jsi modlář, protože preferuješ svoje myšlení, modloslužbu před Pánovou vůlí. A Saul přišel touto neposlušností o království: »Protože jsi zavrhl Hospodinovo slovo, on tě zavrhl, abys nebyl králem« - řekl mu Samuel. To by nás mělo vést k zamyšlení nad naší poddajností. Často preferujeme svoji interpretaci evangelia nebo Pánova slova před evangeliem. Například když upadáme do kazuistiky, morální kazuistiky. To není Pánova vůle. Pánova vůle je zřejmá,

ukazuje se příkázáními v Bibli a Duchem svatým v tvém srdci. Ale pokud se vzpěčuji a měním Pánovo Slovo na ideologii, nejsem poddajný. Je třeba učenlivosti a poslušnosti."

František potom odkázal k dnešnímu evangeliu (Mk 2, 18-22). Lidé se ptají Ježíše, proč se Jeho učedníci narozdíl od farizejů a učedníků Jana Křtitele nepostí. Ježíš odpovídá hádankou. Mluví o hostech na svatbě, kteří se nemohou postit, protože mezi sebou mají ženicha. Stejně jako se nedává záplata z neseprané látky na staré šaty anebo mladé víno do starých měchů, nemohou se postit ani Jeho učedníci. Teprve až jim bude ženich vzat, budou se postit.

„Novost Pánova Slova - protože Slovo Páně je vždycky nové - nás vždycky vede vpřed, všechno přemáhá a je lepší než všechno ostatní. Přemáhá modloslužbu, přemáhá pýchu a přemáhá postoj přílišné jistoty vztahující se nikoli k Pánovu Slovu, nýbrž k ideologiím, které si vytváříme kolem Pánova Slova. Toto všechno vysvětluje velmi dobře jeden Ježíšův výrok, který je od Boha a je vzat ze Starého zákona: »Milosrdenství chci a ne oběť« (Mt 9,13)."

„Být dobrým křesťanem znamená být poddajným Pánovu Slovu, pokračoval František. Je pravda, že nás Pánovo slovo někdy uvádí do úzkých, o což se šalbou pokouší i ďábel. Být křesťanem však znamená být svobodný důvěrou v Boha," končil papež ranní kázání v kapli Domu sv. Marty.

Kázání z Domu sv. Marty

21.1.2020

Prosme o milost vděčnosti za to, že jsme křesťané

Vatikán. „Být křesťanem, knězem a biskupem je zdarma Bohem daný dar," kázal papež při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty. „Být svatým znamená opatrovat bezplatnost tohoto vyvolení," konstatoval.

Římský biskup komentoval především liturgické čtení z první knihy Samuelovy (1 Sam 16,1-13), jež podává vyvolení Davida za krále. Prorok Samuel byl Hospodinem poslán k Betlémanu Jesseovi, aby udělil pomazání nejmladšímu z jeho synů. Prorok tak učinil ke svému údivu, protože měl za to, že vhodnější budou Davidovi bratři.

„Vyvolením Bůh uplatňuje svoji svobodu a obdarovává bezplatně. Přemýšlejme o sobě, jak tady jsme: Jak to, že Pán vyvolil nás? Protože jsme křesťanská rodina a máme křesťanskou kulturu? Nikoli. Mnozí členové křesťanské rodiny a křesťanské kultury odmítají a nechťejí Pána. Jak to, že my jsme tady, vyvolení Pánem? Bezplatně bez jakékoli zásluhy, zdarma. Pán nás vyvolil bezplatně. Nezaplatili jsme za to, že jsme křesťané. My kněží, biskupové jsme neplatili za to, abychom byli kněžími a biskupy. Aspoň si to myslím. Existují takoví, kteří chtějí udělat takzvanou církevní kariéru se dopouštějí simonie, vyhledávají konexe, aby se dostali tam či onam... to jsou prospěcháři. To však není křesťanské. Být křesťanem, pokřtěným, knězem či biskupem je zcela zdarma. Pánovy dary se nekupují."

Pomazání Duchem svatým je dávané zdarma. Svatost, křesťanská svatost spočívá v opatrování bezplatnosti tohoto daru a v takovém jednání, které z tohoto daru nečiní svoji zásluhu, pokračoval papež František.

„V běžném životě, podnikání a v práci se promluví s příslušným funkcionářem či ředitelem a požádá se o povýšení... To ale není dar, nýbrž kariérismus. Avšak být křesťanem, knězem či biskupem je pouhý dar. Takto je srozumitelný náš postoj pokory, kterou máme mít. Bez jakékoli zásluhy. Musíme však toto obdarování střežit, aby se nevytratilo. My všichni jsme pomazáni Pánovým vyvolením a musíme střežit toto pomazání, které z nás učinilo křesťany, kněze a biskupy. To je svatost. Ostatního netřeba. Pokorně střežit. A co je největší dar? Duch svatý! Pán nás vyvolil a daroval nám Ducha svatého. A to je čirá milost, čirá milost námi nezasloužená."

Posledním rysem Davidova vyvolení je fakt, že byl vzat ze svého lidu, řekl v závěru Svatý otec.

„Pokud my křesťané zapomeneme na Boží lid, i nevěřící lid... Pokud my kněží zapomeneme na svoje stádece, pokud my biskupové zapomeneme a považujeme se za důležitější než ti ostatní, zapíráme Boží dar. Je to, jako bychom řekli Duchu svatému: »Jdi, odpočiň si v Trojici, já to zvládnou sám.« A to není křesťanské. Takto se dar nestřeží. Pomysleme na Davida a prosme Pána, ať nám udělí milost vděčnosti

za obdržený dar, abychom si byli vědomi obrovské a krásné bezplatnosti daru a střežili ho svojí věrností."

Kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Generální audience

22.1.2020

Týden modliteb za jednotu křesťanů

»Zachovali se k nám neobyčejně laskavě«

(Sk 28,1-2.10)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnešní katecheze je sladěna s Týdnem modliteb za jednotu křesťanů. Jeho letošním tématem je *pohostinnost* a připravily jej komunity na ostrovech Malta a Gozo na základě úryvku z knihy Skutků apoštolů, popisujícího pohostinnost, kterou svatému Pavlovi a jeho druhům po ztroskotání jejich lodi poskytli obyvatelé Malty. Právě o této epizodě jsem mluvil v katechezi před dvěma týdny.

Vraťme se tedy znovu k dramatické zkušenosti onoho ztroskotání. Loď, kterou cestuje Pavel, se ocitá v moci živlů. Jsou dva týdny unášeni mořem, a poněvadž není vidět slunce ani hvězdy, posádka je dezorientovaná a loď zbloudí. Zdola na ně prudce doráží vlnobití a proto se obávají, že loď nárazy vln nevydrží a rozlomí se. Shora větrné poryvy a průtrž mračen. Síly moře a bouře jsou děsivě mocné a lhostejné k posádce, kterou tvořilo více než 260 osob!

Avšak Pavel, který ví, že tomu tak není, promluví. Víra mu říká, že jeho život má v rukou Bůh, který vzkřísil Ježíše z mrtvých a poslal Pavla hlásat evangelium až na konec země. Jeho víra mu říká, že Bůh, zjevený Ježíšem, je také laskavý Otec. Pavel, inspirován vírou, se proto obrátí ke svým druhům na lodi, kterým oznámí, že Bůh nedovolí, aby jim byl zkřiven vlas na hlavě.

Toto proroctví se splní, když jejich loď uvízne na březích Malty a celá posádka se ve zdraví zachrání na pevnině. A tady prožijí něco nového. Narozdíl od prudkého zmítání na rozbouřeném moři se jim od obyvatel ostrova dostane mimořádně lidského přijetí. Tito - pro ně cizí - lidé jsou k jejich potřebám neobyčejně vnímaví. Rozděljí oheň, aby se zahřáli, a poskytnou jim útočiště před deštěm i jídlo. Třebaže dosud neznají Kristovu dobrou zvěst, konkrétně prokazují Boží lásku laskavými skutky. Spontánní pohostinnost a starostlivá péče skutečně nějak sdělují Boží lásku. A pohostinnost ostrovanů z Malty je odměněna zázračnými uzdraveními, která na tomto ostrově učinil Bůh skrze Pavla. Malťané se tedy stali znamením Boží prozřetelnosti pro apoštola, který byl zase svědkem milosrdné Boží lásky vůči nim.

Drazí, pohostinnost je *důležitá* a také *ekumenická ctnost*. Předpokládá především uznání, že druzí křesťané jsou opravdu našimi bratry a sestrami v Kristu. Jsme bratři. Někdo řekne: Ten je protestant, ten pravoslavný... Ano, ale v Kristu jsme bratři. Nejde o jednosměrný úkon velkodušnosti, protože když hostíme druhé křesťany, přijímáme je jako dar, kterého se dostává nám. Jako tito dobří Malťané jsme odměňováni, protože dostáváme to, co v našich bratřích a sestrách zasel Duch svatý a co se stává darem i pro nás, neboť Duch svatý rozsévá milosti všude. Přijímat křesťany odlišné tradice znamená především ukazovat jim Boží lásku, protože jsou Božími dětmi – našimi bratry – a znamená to také přijímat to, co v jejich životě učinil Bůh. Ekumenická pohostinnost vyžaduje ochotu naslouchat druhým, věnovat pozornost osobním příběhům jejich víry i dějinám společenství jejich víry, majících jinou tradici než je ta naše. Ekumenická pohostinnost obnáší touhu poznat zkušenost, kterou mají s Bohem jiní křesťané, a očekávat přijetí duchovních darů z toho plynoucích. A toto je milost, tento objev je milost. Myslím na minulé doby kupříkladu v mojí vlasti, kdy přišli evangelikální misionáři, a skupinka katolíků šla podpálit jejich stany. To není křesťanské! Jsme bratři, všichni jsme bratři a máme být jedni ke druhým pohostinní.

Moře, kde ztroskotal Pavel a jeho druhové, je i dnes pro cestující životy nebezpečné. Na celém světě podnikají migrující muži a ženy riskantní cesty, aby uprchli před násilím, válkami a chudobou. Jako

Pavel a jeho druhové zakoušejí lhostejnou nevraživost pouště, řek i moří. Často jim nedovolí se vylodit v přístavech, ale někdy také narážejí na mnohem větší lidskou nevraživost. Jsou dnes vykořisťováni zločinnými obchodníky a někteří vládcí je dnes pokládají za pouhá čísla a ohrožení; někdy je nepohostinnost jako vlna vrhá do chudoby či nebezpečí, před nimiž utíkali.

My jako křesťané se musíme společně snažit ukazovat migrantům Boží lásku, zjevenou Ježíšem Kristem. Můžeme a máme dosvědčovat, že neexistuje pouze nepřátelství a lhostejnost, ale že je každý člověk v Boží očích drahocenný a Bohem milovaný. Rozdělení, jež mezi námi dosud existují, nám brání být plně znamením Boží lásky. Společné nasazení za ekumenickou pohostinnost zejména vůči těm, jejichž život je nejvíce ohrožen, z nás křesťanů – protestantů, pravoslavných, katolíků a všech křesťanů – učiní lepší lidi, lepší učedníky i jednotnější křesťanský lid. A více nás přiblíží k jednotě, která je pro nás Boží vůlí.

23.1.2020

Vyšel výbor papežových výkladů Janova evangelia

Vatikán. „Jan, evangelium učedníka, který uviděl a uvěřil“ – tak je nadepsaná nová kniha papežských textů. Italský salesián P. Gianfranco Venturi připravil výbor reflexí a meditací papeže Františka nad čtvrtým evangeliem.

Vidět a věřit: tato dvojice sloves je velice významná. Celým Janovým evangeliem se vine vyprávění o učednících, kteří uviděli znamení, jež vykonal Ježíš, a uvěřili v Něho. O jaká znamení jde? O vodu proměněnou ve víno ke svatbě, o uzdravení několika nemocných, o člověka od narození nevidomého, jemuž byl vrácen zrak, o velký zástup lidí nasycených pěti chleby a dvěma rybami, o vzkříšení přítele Lazara čtyři dny po jeho smrti. Ve všech těchto znameních se zjevuje neviditelná tvář Boha. Není to vznešená božská dokonalost, kterou znázorňují a vyzařují Ježíšova znamení, nýbrž příběh lidské křehkosti, která se setkává s Milostí, jež pozvedá. Raněné lidství je uzdraveno při setkání s Ním; padlý člověk, jenž nachází podanou ruku, které se může chytit; rozpačitost poražených, kteří objevují naději vykoupení.

(Papež František, *Promluva papeže na modlitební vigílii s mládeží Itálie, Circo Massimo 11.8.2018*)

V úvodu P. Venturi předesílá, že cílem publikace je pomoci všem, kdo čtou a rozvažují nad evangeliem učedníka, který přijal Ježíšovo pozvání „Pojď a uvidíš“. „Na stránkách knihy nenajdete systematickou exegezi Janova evangelia, ale bohatou reflexi nad jeho obsahem,“ dodává italský salesián. Nejde tedy o komentář k celému textu, ale výklad některých fragmentů, nad nimiž se papež pozastavil.

Redaktor nové Františkovy knihy dále konstatuje, že papežovy meditace se rodí z tichosti, v níž Boží slovo nachází své místo, a z rozjímavého ztišení, jemuž současný papež přivykl od začátku své formace jako jezuita a následovník sv. Ignáce z Loyoly.

23.1.2020

Monastický život cisterciáků přitahuje mladé Vietnamce

Vietnam. Rytmus klášterního života a meditace přitahuje mladé Vietnamce. Jen v cisterciáckém opatství P. Marie z Phunc Son mají v této chvíli 80 noviců a postulantů.

V opatství ležícím sedmdesát kilometrů jižně od Ho-či-minova města – někdejšího Sajgonu – žije 220 mnichů. Jak jeden z nich vysvětlil pro agenturu [AsiaNews](#), život cisterciáků mladé lidi přitahuje. Usnadňuje to mimo jiné stará buddhistická a taoistická tradice, kterou dobře znají. Rozhodnutí ke vstupu do kláštera ovlivňuje také těžká minulost a pronásledování, které vede k volbě radikálního životního stylu.

Cisterciáčtí mniši jsou soběstační. Obdělávají pole, pěstují léčivé byliny, zabývají se domácími pracemi. Část vypěstovaných plodin věnují chudým. Jejich hlavním úkolem však je modlitba a studium. Vedle kláštera stojí také zvláštní budova pro ty, kdo přijíždějí na duchovní cvičení. Středem kláštera je kaple vystavěná v orientálním stylu na znamení sblížení benediktinské tradice s vietnamskou kulturou (foto).

Právě o to se snažil také P. Henri Denis (1880-1933), který přišel do Vietnamu jako misionář z Paříže. V roce 1918 zvolil mnišský způsob života, přijal jméno Benedikt a shromáždil kolem sebe první skupinu mladých lidí. Dnes probíhá jeho beatifikační proces a jeho hrob je právě v klášteře Phunc Son.

Ve Vietnamu je v současnosti devět mužských cisterciáckých opatství a tři ženské. Podle údajů z roku 2015 v nich tehdy žilo přes tisíc mnichů (1002) a 244 cisterciaček.

Vyvarujme se červotočivé závisti, která je bublinou bez konzistence

Vatikán. Před červotočivou závistí a vnitřním potlačáváním varoval papež František v dnešní homilii při ranní mši v kapli Domu svaté Marty.

Starozákonní čtení z První knihy Samuelovy popisuje, jak vyprchává Saulova žárlivost na Davida. Nevraživost krále vůči Davidovi se zrodila v okamžiku, kdy mladé dívky oslavovaly vítězství zpěvem, že Saul zabil tisíc nepřátel, zato David deset tisíc. Právě takto se rozmáhá neklid žárlivosti, který "jako červotoč hryže v lidském nitru". Saul potom shromažďuje vojsko, aby Davida zabil. "Žárlivosti jsou zločinné – komentoval papež František – vždycky usilují o zabití". A těm, kdo tvrdí, že sice žárliví jsou, ale nejsou vrazi, papež připomíná, že cesta žárlivosti vždycky končí špatně, protože zabít lze snadno také jazykem nebo pomluvou.

Žárlivost roste v samomluvách, pokračoval papež František, když vykládáme věci kolem sebe v jejím klíči. "Při vnitřním potlačávání" se žárlivec stává "neschopný vidět skutečnost" a oči mu může otevřít jen velmi silný prožitek. Žárlivost ovládla Saulovu fantazii, takže uvěřil v Davidovo nepřátelství, pokračoval papež.

"Také my jednáme takto, když nás přepadne nenávisť! Ať se každý z nás zamyslí nad tím, proč mi tenhle člověk připadá nesnesitelný, proč onoho nemůžu ani vidět... Každý z nás, ať se zamyslí, proč tomu tak je. Častokrát totiž při hledání důvodů najdeme pouhé fantazie. Fantazie, které však narůstají ve vnitřním potlačávání. A je to Boží milost, když se žárlivost nakonec setká se skutečností, tak jak se to stalo Saulovi. V tu chvíli totiž žárlivost praskne jako mýdlová bublina, protože žárlivost a nepřejícnost nemají žádnou konzistenci."

Saulova záchrana spočívá v lásce Boha, který mu sice řekl, že v případě neposlušnosti bude připraven o své království, ale přesto jej má rád, a proto mu dává milost, aby mohl nechat prasknout svou mýdlovou bublinu, dodal papež. Saul tedy vchází do jeskyně, kde je v úkrytu David se svou družinou. Přátelé sice Davida ponoukají, aby využil situace a krále zabil, on však odmítá se slovy: Nikdy nevztáhnou ruku na Hospodinova Pomazaného. Na tomto místě vidíme Davidovu ušlechtilost, kontrastující s vražednou závistí Saulovou, komentoval František. David tedy v tichosti odřízne pouze lem králova pláště, pak vyjde z jeskyně a s úctou oslovuje Saula: "Můj pane, králi!" Ptá se ho, proč naslouchá hlasům, které říkají, že David usiluje o jeho neštěstí, a ukáže mu lem pláště se slovy: "Mohli jsem tě zabít, ale neudělal jsem to", převyprávěl papež František první čtení a dodal: V této chvíli mýdlová bublina Saulovy závisti praskla. Uznává Davida jakoby byl jeho syn a vrací se do reality řka: "Jsi spravedlivější než já, neboť tys mi prokázal dobro, a já jsem ti způsobil zlo." Když se mýdlová bublina žárlivosti setkává se skutečností, je to okamžik milosti.

Chraňme své srdce před nemocí žárlivosti, živěné vnitřním potlačáváním, v němž narůstají mýdlové bubliny, které činí mnoho zla ač nemají žádnou konzistenci, vybízel František.

"Dávejme si pozor, protože tento červotoč vstupuje do srdce nás všech – opakují nás všech! – a vede nás k negativnímu posuzování druhých. V jádru totiž spočívá konkurenční postoj: ten člověk má to, co nemám já. A takto začíná soupeření, které vede k odepisování lidí, vede k válkám, ať už jde o domácí válku, sousedskou válku nebo válku na pracovišti. Na samém počátku však leží zárodek války, kterým je nepřejícnost a závist."

Dávejme si pozor, když k někomu pociťujeme antipatii a ptáme se, proč tomu tak je, uzavíral papež František. Nedovolujme, aby naše samomluvy vedly ke špatnému smýšlení o druhém, protože takto se pěstují mýdlové bubliny.

"Prosme Pána o milost, abychom měli srdce průzračné jako David. Průzračné srdce, které hledá pouze spravedlnost a pokoj. Přátelské srdce, srdce, které nechce nikoho zabít, neboť závist a nepřejícnost zabíjejí."